

HÁROM ÚJ KÖLTŐI NÉV MAGYARORSZÁGRÓL

NEM LÉPHETEK BE

Nem léphetek be sós szagú
homokos nyaraidba
tengermosta köveiden nem billegek
nem ácsorgok összedobált házsorú
utcaídon ahol az este olajszaga úszik
friss peracet se hajítok akkori ablakodba

nem csavarom táncolva magam köré törülköződ
a folyóparton sem ülök
ismeretlen kabátod melegébe bújva
nem mérem le hosszú keskeny széles nyikorgó
rugalmas fényűző kopott kemény
fehér rézgombos süppedő munkás vidám
ágyaid sorát
gyermekeddel nem vajúdom
kihűlt párnád nem ágazítom el
fejed alatt

hát ne mondd el a nyarat a tavaszt az őszt
csak a tél enyém
soha be nem futó vonatok
fekete katedrális falában sárga árnyék
vacsorára terített asztal folyóvízes szobában
elevenemben összekoccanó
idegen kések

csak a szobádra korán süllyedő éjszaka
csillagpalástja elszakadt
gyémántkoronája elgurult
csak a tél
ne mondd el a nyarat

te nem ülhetsz fel arra a vonatra
nem lépsz ki az árnyék alól
nem ízeled a sajtot nem bontod fel a bort
nem forgatod el a rám leselkedő
késeket.

Kurcz Ágnes

MAZKIR

Emlékezzél
emlékezzél meg istenünk
emlékezzél meg elhunyt
anyám lelkeről amely
örök életre tért
harminchat évesen
miután fáradtan kiintett
a mentőautó ablakán

s hagyta
hogy a tetveket már más szedje ki hajamból

Máriám
próbálok neked írni most
hogy innen így elmentél

gyereklány aki
*hosszú betegségből keltél fel
de nem gyógyultál meg*

Én nem táncosnő szeretnék lenni sem színésznő
mondtam a tanítónéninek
én orvos és író leszek

*Alulírott
azon tiszteletteljes kérelemmel
járulok a méltóságos Rector Magnificus úr elé
míserint szíveskedjék engem
az orvosi karra mint rendes hallgatót*

Meggyógyítlak ha beteg leszel
és könyvet írok hogy legyen
mit olvasnod ha fekszel betegen

imáimban az Úristen elé terjesztem ügyét
*minden vallás szent magyaráztam Áginak
szívesen volnánk segítségére
leánykája elhelyezésében de*

Mennyi alázattal próbáltak beoltani
de kínodban is csak nevetni tudtál
pedig felidegesítem, tudom, ha nevetek, Bözsi, mit csináljak

hát ennyi maradt ennyi maradt ennyi
a tetveket aztán leégették fejemről
dísznózsírt hordtam a patikába
a sebekre abból gyúrtak kenőcsöt

nincs folytatásod
nincs folytatás

Tehát isten veled Máriám
bármit tettem
csak annyit írnék „megbocsátottam”

Ne hagyj hogy egyedül létem sötét szobájában
kolduljak ki a megnyugtatót: *szeretlek*

Megbocsátottad-e halálot
csudálatodból csak a jegenyék maradtak
sudár kíséret
közel tartunk be állig belőled nem nő virág

csakhogy felvétessék az ő lelke
az örök életűek
Ábrahám Izsák és Jákob

A budapesti Pázmány egyetem
kérelmét teljesíthetőnek nem találta

Sára Rebeka Ráchel és Lea
és egyéb jámbor férfiak és asszonyok
lelkével együtt

Kedves Máriát és családját
a Gondviselés kegyelmébe ajánlja
s a lelki erősség és törhetetlen hit
kegyelmét kéri

Nincs aki meggyógyít
és nem ír már senki könyvet
magadra hagytalak
ismeretlen és megismerhetetlen bánatodban

méhembe zártalak anyám
többé kaddist nem mondanak

hát emlékezzél meg istenünk
emlékezzél
emlékezzél meg elhunyt
anyám reményeiről
arról hogy mit evett
kit szeretett és kiket szeretett
volna szeretni
hol járt milyen *idegen szalonok végtelen sorozatától*
fájt a háta
mit hagyott örökül kielégíthetetlen
tetves gyerekére

egyéb jámbor férfiak és asszonyok
lelkével együtt kik a
mennyei boldogságot élvezik Amen

Kurcz Ágnes

FA-LÁTOMÁS

Donáth Blankának

Gyökereim szomjukat fekete földből oltják,
a keskeny égre szegzem fonnyadt levelű karjaim,
de tuskótestemen szabályosan szánkázik a balta,
háncsbőröm hámlík, sárgászöld húsom kivillan,
négyzetes oszloppá hántanak, eleven fát!
s a zúzott sejtek feketednek jajtalan.

Törzsem lassan elfaragták
ágaimat leszaggatták
koronámat megzúgatták
talpam fűvét kiszántották
körül a fát kiirtották
árnyékomba beledültek
termésemért nem becsültek

Honnan a kálisók merész kapaszkodása?
Sebzett hajszálcsoveken fut a lombba az élet.
Frissüljetek, levelek, légi konyhák!
Cirógassátok a közétek települt kicsi szellőt,
ringjon csak, tente, tente,
ringjon öletekben, mint a már soha meg nem születő
ráncos képű apró gyümölcsök.

Kurcz Ágnes

ESŐ UTÁN

s akkor előjöttek mind
az emberek
felmásztak fűszálakon
megfogdosták egymást
felmásztak fűszálakon

alattuk
nagy fehér hasukat
két marokra fogva békák
röhögtek nagy fehér
hasukat két marokra fogva

Székely Ákos

FEHÉR KÁLMÁN: SZÁZ PANASZ

tlan tlen talan telen
tatlan tetlen tlan tlen
talan telen tatlan tetlen
talan telen tlan tlen

Székely Ákos

ÜNNEPLŐ

háts
középen
egyetlen
görcsben
hosszú
cérna

Székely Ákos

MIT IS

mit is mit is akartam mit is
mondani akartam mit is mit is mondani
de hát akartam mit is akartam
mit is akartam mondani

Székely Ákos

A REPEDÉSEKET ...

A repedéseket
betömték mind.
Sehol egy rés
egy szög
egy kampó
a repedéseket is betömték mind.

Kabátomat akasztgatom.

Székely Ákos

NYAKUNKBA VESSZÜK...

Nyakunkba vesszük lábaink.

Szívünk golyó. Lüktetünk
körbe
körbe

Nyakunkba vesszük lábaink.

Székely Ákos

ANZIKSZ

Mennyi győzelmet jegyeztünk azóta
fel, mióta arcra hulltunk, lábaink
nem döngtek hiába át a Földgolyón,
nem tehetünk szemrehányást senkinek:
köveket görgettünk és megvakultunk,
elnémult sirokkó fújta szánk, ének
csak két szemgolyónk között szól a szélben,
és összekoccantjuk hiányos fogú
állkapcsaink, ha minket emlegetnek.

Minden szárnyalás csodálatos, de mi
itt hagytuk hiányunk a képzeletnek
s jelünket: csak hittünk a repülésben,
nem léptünk előre, hátra szemernyit,
ne emlékezzetek hát, szobrokat ne
állítsatok, romboljátok le még ma
a mauzóleumokat a földig,
tegyetek egyenlővé önmagunkkal!
— vegyétek ki naptárból, engedjétek
útjára ezt a nagy, humusz alatti,
menetelő sereget, vízben ázó,
kagylók lakta koponyákat a tenger
felé hagyjátok békében leúszni,
csontjainkat lőjétek szét az úrbe:
higgyétek: nem vagyunk cseppet se többek
rokonaitoknál, nem felidézett
háborúkkal, vereséggel: ünnep
nélküli halállal lehet bennünket
akaratlan bűnünktől megváltani.

Kemsei István

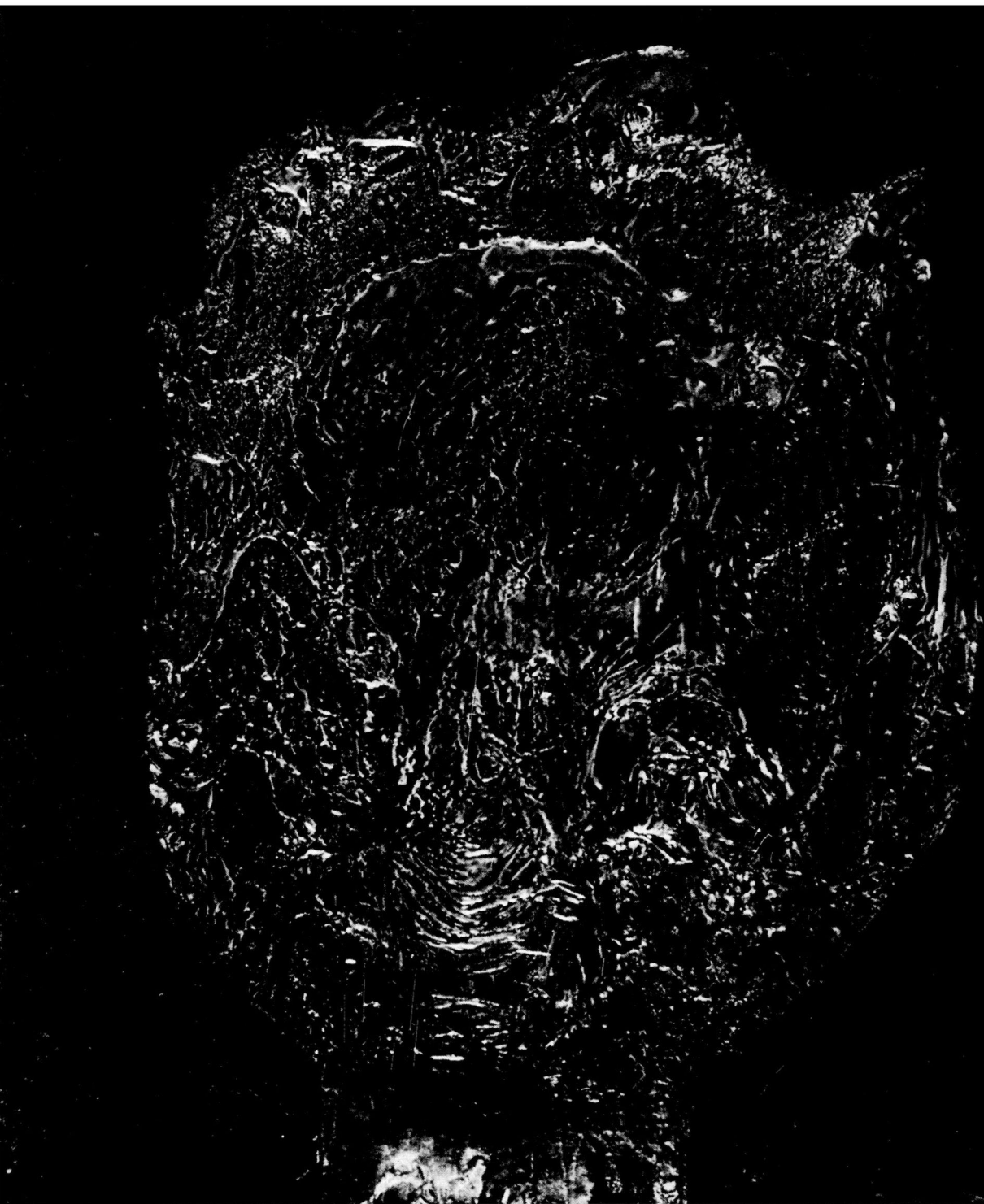
GYILKOSOK ÚTJA

A harminckettedik órában
kikiáltottuk magunkat.
Koszorút helyeztünk fejünkre,
végigvonultunk a legnéptelenebb utcán.

Szemfényvesztők, hatalmasok,
kiválasztottak serege voltunk,
vertük a dobot, a csint,
meztelen talpukat a köveken,
jajdult a fáklyákkal felszabdalt,
tövískoszorús este az örömtől,
úgy énekeltünk.

Kezünkéről, ruhánkról
az alvadt vért le se mostuk,
hisz küldetés volt,
hogy az ártatlanokat legyilkoljuk,
haláluk, lányaik vére
stigmaként égett homlokunkra:
így lettünk egyek a feddhetetlenek között
s egyek vad örömlükben is,
ahogy a kávéházakat sorra jártuk
telhetetlenül nőben és italban,
ahogy a gyönyör végtelenéig jutottunk
holtak ágyain henteregve,
mégis útnak indultunk,
ám más városok be sem fogadtak,
hát vonultunk egyre messzebb,
azóta nem alszunk,
azóta nem nyugodhatunk,
azóta tántorgunk szétszéledve
szemre húzott kalappal,
mert homlokunkról mindenki felismer.

Kemsei István

Papp Oszkár FEJ II